

Al nouăsprezecelea cînt din „Povestea poveștilor” (Fragment)

În tîmpul lui Daxi

— 1917 —

Tu! Incrincenată vreme! Iarăși biata țară geme...

Milcovul spumat cu sînge Măloceul țării-i strînge...

O, pe greu se-asterele slova: Ne-a rămas atît: Moldova —

In cetatea ei de scaun — (și pe el l-aduse valul) stă pe tron sinistru clown...

Pe-o fîșie de moște și-a aflat aici limanul și scrijava cîrășie...

Sfîrtecat balaurul, își clocește aurul! S-a înduplecat? — El aș! Să-l vedeți în țig la Iași...

Iași-s Capitala Țării! Din străfundurile zării tot ce-avea mai acătării a descălecat aici!

Toată curtea mari și mici, și vînduți și venetici. Toată curtea mici și mari mareași și țucalari.

In palatul din Copou încuiat cu zee chei și păziți de trei lachei, șade Vodă la birou...

„E război!”, șoptesc-o slugă în urechea clăpăgă... „Latre tunul!” — zbură Vodă și comandă-un whisky-sodă!

Of, păcatele mănușii! — unde-i capul și pădăchii! Toți moșterii — toți burjuii...

Și-i o forțată în țig: Se întrec borfașii-n sîrg... Viermulă de hoții Vinzoleală, să te ții!

Totul pentru ei e marfă și-și vînd țara, ca pe-o boară!

Scot țilharii la mează trupul țării rețezat!

Mîșună spionii roată (ștăuți de Siguranța toată)

Dau spionii rapoace, dau mișelii cococeli, cococeli să facă put, să nu știe unde-i mai pu!

Faciorași de bani găta fac, siet la Iași, armata zăngănită prin țig și-n casă spada niciodată trasă...

Zalafete și chiolhanuri pe la fete și prin hanuri! Pinteni cari urăse noroiul joacă sprînteni tonorozi!

Prin spitalu-ofițereșe dameobile roșese! Zumzăie zgolțolț stăp! Trup și suflet dărăncese...

Pildă de mărinimie Dă Măria sa Mărie!

Pe la biruri și tracțire comandantii de oștire stau și-asteaptă vreo știre despre front și bătălii... Și poezie din betelii! La sfîrșit de biraur plimbă-un ochi țirșit pe geam...

Prin cvartir, pe la boieri, strălucii ofițeri dorm de ieri și-astăzi! Frați cu țarul, veri cu țarul! Au eciocit cam mult paharul, au zvirit cam mult cu țarul...

As'a-i societatea-naltă! Jaf — dezmaț — huzur și ifos...

Și de partea cealaltă? Trudă — foamețe — și tifos!

Iași dau să se sugrume sub puzderia de lume:

Peste cîți erau, localnici, peste mîșfirii falnici, peste grangurii pădălnici, peste băienarii jalnici, Domnișorii „strămătură” muncitorii-n căpăriți, mîi și mîi și zeci de mli...

Căpării muncitoriești! Oameni din întreaga țară — toți în haine soldățești... și sub pază militară!

(Au „mobilizat pe loc” o fâchie sub obroc!) Numai de la București (și pe el l-aduse valul) Grivița și Arsenalul, Wolf întreg, întregul Haug...

Și-șz putea să mai daug ceterii! În din Constantin, din Plocești, din Severin... (fi cunoaște Siguranța și pe ei — de unde vin! — dar îi crîță mai puțini!)

— „De muncii pe birici? — „Muncește!” — „De mîncat?” — „Ce se găsește!” — „De dormit?” — „Cum se brodește!” — „De-ncălzi?” — „Mai suflă-n dește!” — „Dor de-acasă?” — „Te privește!” — „De gîndit?” — „Doamne ferește!”

Munea? O mai fii de vorbă! N-a-nceput aici și-acuși! Foamea? O mai mîniț cu-o cloarbă, sau cu-o pine de la ruși...

Somul? Unii dorm clar duși — cîte-o sută-n patru caturi — în vagoane, fără paturi, — și adesea fără uși!

Frigul? Crivățul, cumplitul? Doar de nu s-ar mai aspri! Hei, dar dorul și gîndul, astea nu le poți opri!

Da, gîndea la toate astea, viața celorlalți, și-a lor! Și-n lăcere crește oastea celor care ștu ce vor!

Nu de mult... Era-ntr-o vineri, au venit doi ruși, — doi ținari, — doi soldați... Vorbeau în șoapte: „Vom veni mai mulți, la noapte...” Fedia le-a finut o lecție — prima — despre insurecție!

„Șefii voștri vă înșeală! Intre noi și-ntr-o stăpîni nu-i nici cumpăt, nici tocmeală, că sînt ruși, sau că-s romîni!

Ne-am văitat deștul! La fație! Ca la nouă sute cinci, Ca la nouă sute șapte, noi — și aștia în opinci!

Mîncie să le sufleci! Nu cu lacrimi îți îndupleci!

Poama-i coaptă și răcoaptă! Scutur-o... în loc s-o mișii!

Și ai noștri spun în șoaptă: — „Aștia oameni!” „Bolșevii!”

Jos, la Nicolina-n gară în ședintă-ntr-un vagon. Un puștan fără palton stă pe scară de planton...

„Dracl! Nu-i mai cald, afară!”

Ochii scormonose prin besne, pămîului, orbiți de frig parcă-s dați cu țipirig! „Nici s-auzi nu-i tocmai lesne: dinăuntru — doar frînturi, zvonu-a douăzeci de guri!

„Asta-i Naghel, ăa grasu!” lista Costea Constantin, ăsta care umflă gîslu e pliarul, nea Marina...

Și pe el, l-aud din plin! — „De pe front, vești tot mai proaste!

A căzut un șferd din oaste... Ură tunul... Gerul mureșă... și-au, la trei soldați, o pușcă... Pentru cine mor acia?

In unire ni-o puterea... Trece-n stație-un mărțar, toacă-n tactul lui tăcerea (scăind greoi și rar.

„Și prin lîniștea-ntrerupută prinde numai — cum se face? — Trup și suflet dărăncese... Lapă! tot mereu cuvîntul: Pace!

Hei, puștan din Nicolina, vorbe-astea cum le sorbi, pare-ar năvăli lumina dintr-odată-n ochii orbi...

Și-n privirea de cenușe și se-nvolbură, pe rînd, două flăcări lucășe care-ntreabă: cum? și cînd?

„Și-ntr-o zi, în țig la Iași Crivățul, bătrîn postăș (și la ocazul lui posnaș...) a adus printre oștași — cei întorși din cei rămași — marea veste că-n Rusia s-a cîlînit împărăția!

„Parcă-s pleoape ce se pleacă peste mari ochi sîcîtoși, să nu vadă nici-o leacă” din ce-o fi să se petreacă, nici să nu răstîgnă-n treacă jungliul steagurilor roșii!

La conac, La Turnul Golii, un maniac mîncat de molii... Chip de entră-mbătrînită cu o murtă cătrănită ofițită-n post și-n denii, perpelită de vedenii, smochinită în smereni — și în fum de mironeni — fuge dintr-un cat într-altul (o să-l țiete Prea Inaltul)

suflet luminărie din toate cămărilor și despoale toți pereții: „Vin proclăși și treclăși!

Să nu uree bandele, să se spurece nă candelă! Să nu ia la locaone, Cartea cu canoanele...”

Și-l pășese broboanele! „N-am s-o sufăr! N-am s-o sufăr!”

Că pe vechiul prag al Dumei sună ghesul lui al lunei... Că din ome și-nchisori — sus, pe mîini de muncitori, sus pe umeri de mușci — ies bătrîni bolșevici, și că-n negrele celule (sînt destule, care destule)

„Nu de mult... Era-ntr-o vineri, au venit doi ruși, — doi ținari, — doi soldați... Vorbeau în șoapte: „Vom veni mai mulți, la noapte...” Fedia le-a finut o lecție — prima — despre insurecție!

„Șefii voștri vă înșeală! Intre noi și-ntr-o stăpîni nu-i nici cumpăt, nici tocmeală, că sînt ruși, sau că-s romîni!

Ne-am văitat deștul! La fație! Ca la nouă sute cinci, Ca la nouă sute șapte, noi — și aștia în opinci!

intră Prîntii — schimbul doi, pînă-n veacul de apoi! ...că soldați și că matrozii sfărmaș circul de trozi, de călăi și de nerozi...

„...că pe-nțelele moșii ceru-ntrig se înroși... — că țărani cei săraci se smucea de sub gîrbaci, pe boieri li mătura, jugul și-l înlătură de pe trupul frînt și stors... Și că Lenin s-a întors!

Vestea zboară, merge sfioră, Nicolina se-nțoară... Iași-n uliță coborîi: Păcurari și Țărași, hăjenari și băștinași, loți — firește — mărginași!

Cei din Centru, nu sînt pentru! Cei din Centru nu sînt pentru... și-asta nu e de mirare! Zice-un cîntec bătrînesc: „...ă! pă jos și ăi călare anevoie se-nvoiesc!”

Cei din Centru trag o spaimă, se cutremură și-ngăimă: — „Catastrofă!” — „COMUNISMUL!”

„Cîte umbre și nîluc poți să numeri la răsărit, cîte stații și strigoii poți să arți pe la noi, toate alea-s nerozi, fantezii și poezii!

De vreo șaptezeci de ani pe sărmanii bogătași asta-i singura nălucă ce-i mai poate îngrozi, cînd o-apucă dor de ducă și cînd prinde să colinde „nu-ntr-o noapte, ci-ntr-o zi!

— „Revoluția! La toți draclii! Cît or să se-ajungă sacii ori pangulia cu pîșcași!” — „Cîț în prapăști cozonaci!” — „Dar o jîmbă?” — „Dar o pine împărțită cu săracii?” — „Cînd începe foamea?” — „Mîine?...”

— „Azi... acum — sau... adineauri?”

Urcă panica pe șleauri!

Seminția de balaur se împarte — după zgîrci! — în jîvine și năpîrci!

Da! E și-ntr-o e o scară: după cîț au în cămară...

Hirea foamei e-ăi așteaptă urcă treaptă după treaptă!

Se-nspăimîntă-nfii telaii de prin fundul mahalăii...

Preocupă, fug ca de boală doar cu coblita goală...

Dughenși în patru labe se pîșe după tarabe...

Negustorii Sărării scoț, și-ndeasă prin dulapuri marfa-ărmăni-n prapuri dîmăntea prăvălii!

Haine noi și gîtoe vechi și perechi de neperechi...

Comersanți cu mare faimă fug împuși și-mpinși de spaimă, plîng... și gem... în bec și-n pod, se string ghem și se fac nod!

Buznă-n casă, toptanții: „Unde-s bani? — Dar copii? — și răsuflă ușurați! Bani stau cumiți în casă doar copiii sînt plecați...

„Incolții, ca scoși din minți, prîntii călîtăno din dîni și-nțeșe cîmîț fierbinți, răzămîniți și umlîniți, jurămîntii pe sîntii părinți că de-acum vor sta cumiți!

Unii plîng că sînt bătrîn, tot îi stringe ași sau mîini blînda Proxie cerească... și c-or și să se ferească să mai ia nagăica-n mîini!

Alții plîng că-s vrăbîie-pui, e-o să-și pule sabina cui, că abia i-a întărecat, că n-au sufletu-ncrețat, nici cu-o umbră de păcat!

— „Țineți decorațiile! Viețile cruță-le!”

Astfel urlă la răsărit Mari și mici, micuții ducii!

Nici zăvăvă, nici răgaz! Colo-n mijlocul pietii, se desfoare epoleții

Săr chinu-n zbor de vrăbii, săr galoane-n viri de săbii și cad stele, mare Doamne, pară-i Noaptea Marei Toamne!

Văd ai noștri astea toate! Și-unde-ncep să-și dele coater: — „Uite, vere, că se poartă!” — „Nu-ți spuneam eu, mă! nepoate?”

Intr-o crîsmă din Socola lîncește panțarola... — „Două trefle!” — „Trei carale!” — „Dă-le naibii de parale!”

„Mai devale-n Lăpușneanu o duduă-nchide pianul... Și-o cocoonă suferindă răsîgnată la oglînda caț lung la cele moaște — parcă nu s-ar recunoaște!

A rămas încremențată cu-o falcă sulemență și cu alia, — dragă doamnel! — sposedint șateci de toamne, ba, vestind cînd te uși bine iarna cubărită-n vine!

Prin piață trece-un domn dichisist, într-o trăsură, plicisist peste măsură și cu ochi umflăți de somn... „Mîna cală! Haide! Mișcă! Să scăpăm de-această turmă...” — „Coane, zmei s-avem la brîșcă, tot ne-ajunge de la urmă!”

Și-un alt domn de pe Copou, (depănd costumul nou) se prelunge pînă-n stradă... Ochii de pradă! Vor să vadă,

„Cîte umbre și nîluc poți să numeri la răsărit, cîte stații și strigoii poți să arți pe la noi, toate alea-s nerozi, fantezii și poezii!

De vreo șaptezeci de ani pe sărmanii bogătași asta-i singura nălucă ce-i mai poate îngrozi, cînd o-apucă dor de ducă și cînd prinde să colinde „nu-ntr-o noapte, ci-ntr-o zi!

— „Revoluția! La toți draclii! Cît or să se-ajungă sacii ori pangulia cu pîșcași!” — „Cîț în prapăști cozonaci!” — „Dar o jîmbă?” — „Dar o pine împărțită cu săracii?” — „Cînd începe foamea?” — „Mîine?...”

— „Azi... acum — sau... adineauri?”

Urcă panica pe șleauri!

Seminția de balaur se împarte — după zgîrci! — în jîvine și năpîrci!

Da! E și-ntr-o e o scară: după cîț au în cămară...

Hirea foamei e-ăi așteaptă urcă treaptă după treaptă!

Se-nspăimîntă-nfii telaii de prin fundul mahalăii...

Preocupă, fug ca de boală doar cu coblita goală...

Dughenși în patru labe se pîșe după tarabe...

Negustorii Sărării scoț, și-ndeasă prin dulapuri marfa-ărmăni-n prapuri dîmăntea prăvălii!

Haine noi și gîtoe vechi și perechi de neperechi...

Comersanți cu mare faimă fug împuși și-mpinși de spaimă, plîng... și gem... în bec și-n pod, se string ghem și se fac nod!

Buznă-n casă, toptanții: „Unde-s bani? — Dar copii? — și răsuflă ușurați! Bani stau cumiți în casă doar copiii sînt plecați...

„Incolții, ca scoși din minți, prîntii călîtăno din dîni și-nțeșe cîmîț fierbinți, răzămîniți și umlîniți, jurămîntii pe sîntii părinți că de-acum vor sta cumiți!

Unii plîng că sînt bătrîn, tot îi stringe ași sau mîini blînda Proxie cerească... și c-or și să se ferească să mai ia nagăica-n mîini!

Alții plîng că-s vrăbîie-pui, e-o să-și pule sabina cui, că abia i-a întărecat, că n-au sufletu-ncrețat, nici cu-o umbră de păcat!

— „Țineți decorațiile! Viețile cruță-le!”

Astfel urlă la răsărit Mari și mici, micuții ducii!

Nici zăvăvă, nici răgaz! Colo-n mijlocul pietii, se desfoare epoleții

Săr chinu-n zbor de vrăbii, săr galoane-n viri de săbii și cad stele, mare Doamne, pară-i Noaptea Marei Toamne!

Văd ai noștri astea toate! Și-unde-ncep să-și dele coater: — „Uite, vere, că se poartă!” — „Nu-ți spuneam eu, mă! nepoate?”

De vre-un ceas, cu glas de goarnă prăvălește universul: toarnă, toarnă, toarnă, toarnă, versuri, versuri, versuri... (cam cîț aștea sau mai multe...)

Cel puștan de moldovan, cel planton fără palton nu se satură s-asculte strofele, cu cofele, flîndă-ncep, mereu și țărăși cu cuvîntul drag: tovarăși!

Și-unde scoate-un ruș bătrîn steagul roșu-acuns la sin: „Unii poartă-n sin carboante, eu, un steag bălît de gloante! Doispece ani de cînd te port și sub lanturi și sub cuturi, dar știam eu e-ai să-mi fluturi zorii-acestor începuturi peste frunte — viu sau mort!

Cine-s eu? Nu fac vreo țatnă! În bătrîna mea Ucraină sînt, așa ca mine, mulți! Un descuț printre descuți, un sărman printre sărmani, un țărăn printre țărani, un Ivan printre Ivani...

Dar m-a vînturat mizeria dintr-un cap într-altu-al țării... — „Și-o lecută prin Siberia, e-am privit deasupra țării!”

Rîde Vlad, zimbește Neagu, mîngîie puștanul steagul... Zice bardul — cam încins —: „La mai cîntă-ne, moș Vania.

cintecelul cu păntănia... cu păntănia — cînd te-au prins!” Lumea face — Moșul cîntă: „Fost-a un cîreș odată într-o noapte ne-nstelată într-o țarnă blestemată, slab, goloș și de pripas... Oare cum puteam să-l las gol, sub burnița piezișe...? Am lipit pe el aște... Șî de-acolo mi s-a tras!”

Lumea rîde — Moșul cîntă: „Sub cîreșul înfiorat cu flori albe trotorit m-am urîm, m-am dezlipit de nevastă și copil — într-o seară de April... Șt-am mers versete fără număr drumul lunguluit exil — țerni mi-au troienit pe umăr... tot mai greu, mai răpăsit, tot mereu spre răsărit...”

Lumea face — Moșul cîntă: „De-o mai sta și-acum cîreșul colo-n drum, la Pușlov, Vreau, în crengi să-i joace ultimului Romanov...”

Moșul face... Lumea cîntă, Cîntul despre ura sîntă!

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

„Și dacă-i uităm vreo dată într-o noapte prea-nstelată, vine-o boare mîșmată: cîntu-l știe fără greș Vinu-n frunza de cîreș...”

Toate-n chipul lui cuminte mai vădește coplăria ne-implință. — Doar bărbia der-impinsă înalte, o înfruntă și-o dezmințe.

Sub sprincele-arcuite în afundele orbite ochii joacă pînă-i pteră... licărind după clipite, viorii, căprui sau verzi, (cîte-odată n-ai greși prejînd că-s cenuși).

Gura-i mare, bine scrisă și — cu buzele răsfrînte — a suris întredeschisă... „Cînd îl vezi, aștepți să cînte...”

Dar pe fața prăfurie boala, frîgul, foamea, setea și-au săpat adine pecețea ucigaș de timpurie...

De-unde vin? Parcă fi-am spus! Glodul negru-al Iașilor mi-e izvodul pașilor! Sînt de-aci...

Pe-aci s-au dus lacrimile puțului pe apa Bahlului, sîncețul copilului pe prîșpa orfanului, vaterul orfanului în hăul mîșmatului — și-oftatul flăcăului în trîmbele hăului, cîte eacă zbruciumul din-nă Golia și-n Galata!

„Cînd am fost de dus la școală s-a urnit țara-n răscoală; cînd am fost de dat la muncă s-a sfîrșit război pe luncă... Trai de cîine de-azi pe mîine, mai mult palme decît pine...”

„Dar acum, cînd ies la horă joc la braț, cu vremea soră! C-avem cîntec să ne mîie și nu-i drac să ne rămîie cîț o fi dracul de drac arde-o lume sub călîie la răspîntie de ocaz! „Și de-o fi să plece la oaste nu-mbracă toate de soldat: am o inimă sub coaste și mă-mbie să mă bat nu cu nemții, nici cu rușii ci cu hoții și suspușii cari ne țin strunși în lanț, să sparg mînginea căștii — să mă prind cu-ăștia-n danț!”

„Sînt orfan — și-orfan cum sînt pun cuvînt și jurămînt cîntul ăsta să-l tot cînt cîț o fi om pe pămînt: am o glasul dulce-al mîinii pentru toți orfanii lumii de la leagăna la mormînt!”

Stringe pumnii, stringe dîntii! „Nu mi-am cunoscut părinții...”

Ochii se-adumbrese în aburi și prin gemenele gheaburi donăz lacrimii fug țipîți către gura de copil... Dar pe cînd mai lunecă ochii iar se-nțunecă și din aburi și adună norii burtul de furtună...

Stringe dîntii, stringe pumnii, țimpla bate, ard pomeții! „Noi vom fi stăpînii lumii, noi vom fi stăpînii vieții!”

Căile de dezvoltare ale noului basm

Mama

Dimecea aceasta a fost unică, nu prin tradiții, ci căci pe la noi toate diminețile de vară acopăr deaurul răsarilor...

parte, dincolo de pădurile animpurpuri, atunci am înregistrat în conștiința primei două lucruri...

— Tu încă nu înțelegi, încă nu pricepi bine... așa a prins ea a istorii, privind înainte depărtările...

— Dar, cine știu! Poate voi ajunge și eu să deprim buclie. Să înveți tu și să mă înveți după aceea și pe mine...

— După aceea, mama s-a întunecat mai tare. A prins să cinte cu un glas fierbinte și adinc. Simțeam că de fapt plînge fără lacrimi...

— Cînd mi s-a înfrapat o fire de glas, cîntam cu ea, rîvind din tot sufletul întoarcerea omului pierdut...

— Într-o noapte, a bătu cîntecul în bățul în ușa noastră. Mama a țipat. A intrat un om scund, cu comană verde și cu trăsături bîne...

— Bine, bine, așa-i amarul plîinii străine... După aceea, într-o seară, stăteau amîndoi la masa noastră...

— Într-o zi, femeie! a răspuns tata. Sîm, mai sărac decît m-am dus. Se aude că se dă în primăvară pămînt...

— Deodată, văzînd-o zîmbind, mi-am adus amînte de ani vechi, rămași de...

mași, pe la vremea grîului, și s-a dus la coasă, în străini, peste Siret. Toată vara a hălăduit pe acolo...

— Am tot așteptat, mama umbra cu felinarul, căuta prin șanțul, în lungul gardurilor... L-a adus pe tata de subsoară...

— Fugi, femeie, și cheamă-l pe potcovarul Vil, cu cleștele, să-mi scoată aleele din coaste...

— Acum zîmbea ca odinioară, ascultînd cîntările nebrute ale vieții. Și parcă atunci cînd s-a întors spre mine...

— Ce-ar fi, oare... a rostit mama și s-a îmbrujorat, o puternică urmă de tînerțe i-a luminat fața...

— Optzeci de ani... Oare așa mai putea deprinde buclie? Mi-l și rușine, nu știu cum...

— Înțeleg! Cînd ai mai fost pe-acasă, ai vrut să mă cruti, crezîndu-mă nrea veche, prea hodogorită...

— Basmul științific (deosebit de povestea științifică prin tot ceea ce deosebeste basmul de povestire) este prototipul poveștii adevărate...

— Ceea ce e esențial pentru deusita basmului științific, e evitarea didacticismului, care usucă floarea vie...

— În urma hotărîrilor Congresului scriitorilor se lărgește frontul presei literare sovietice...

— În salutul adresat Congresului Scriitorilor de către C.C. al P.C.U.S. se arată...

Prin ce se caracterizează aceste basme științifice? În primul rînd, firește, prin faptul că sînt povești adevărate...

Forma cea mai simplă a genului e snoava, indicată mai ales pentru copii de vîrstă preșcolară (e vorba firește de o formă a basmului și nu de anecdote)...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

— Cu toate acestea, basmul științific nu e o copie a științei, ci o creație artistică care folosește metodele științei...

Eusebiu Camilar

Tema patriotizmului în literatura sovietică

La 27 mai s-a deschis la Moscova o conferință unio-nară, convocată de Uniunea Scriitorilor Sovietici...

Tema patriotizmului are o tradiție strălucită în literatura sovietică. Eroismul și devotamentul pentru cauza revoluției...

— Măcar pentru el! a spus tata din prag, și arăta spre mine. Să-l dăm să învețe carte, să trăiască săl-fel...

CARNET SOVIETIC

apără o nouă gazetă literară „Kazah adebiati” tar la Suhuimi... apară o nouă gazetă literară „Kazah adebiati” tar la Suhuimi...

La Leningrad a apărut în aprilie, în preajma aniversării lui 85 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin...

— Dar nu am atîta pămînt? a răspuns mama. Oare nu le mai ajunge, că se bagă în dreptul celui ce n-are?

„Fapta și omeni ai zilelor noastre” publică articole și reportaje pe teme social-economice de actualitate...

Pe lângă rubrica „Critică literară”, revista publică un „Carnet literar”, care cuprinde note ale scriitorilor...

— Dar nu am atîta pămînt? a răspuns mama. Oare nu le mai ajunge, că se bagă în dreptul celui ce n-are?

Fișe pentru un roman

ULTIMA DECEPTIE

Pe vremuri, când era în consiliul de administrație, avea faima unui om foarte priceput. În fabrică sau pe teren, undeva, la fața locului, n-a lucrat niciodată. A călcat cu dreptul, de la început, în consiliu, în comisie, în comitate. N-a ajuns greu în ele, n-a...

Am să scriu repede treptele. Purta cele mai frumoase cravate care se vedeau în București, cele mai bune sticle englezești, dădea mese mari, cu meniu ales și cristaluri rare. Pe măsură ce înainta un pas, se lepăda de foștii amici, de fostele legături, ca să nu...

Să în adevăr să fie amabil, înclăntător, să înțelegă și să oglindească în același timp, nu și-a cumpărat niciodată...

Din abilitate și din comoditate în același timp, nu și-a cumpărat niciodată case, moși, terenuri. Banii și așa și se scurgeau printre degete. Automobilul, interiorul, ospetele, hainele, călătoriile în străinătate, costau destul și...

Așa, pentru că n-a posedat nimic, n-a avut pe rol la fisc nici o proprietate, l-a fost mai ușor să în adevăr să scrie...

Cum am vădit că spunea el cu adevărat sinceritate, adică pe care îl presupune ostilit lui azi. Am murit...

„Când spune „am ajutat”, se gîndește: „am dat de mîncare”, dar uită că a dat de mîncare numai celor care...

Un referent între alți zeci. Post necunoscut, mărunț, în care împart răspunderea cu mulți. E mai bine așa, a fost primul lui gând. E mai bine să...

N-am nimic împotriva teoriei marxismului. În mărțurisește el nevestii, așteptându-și cu mînie grădite cămășii...

— Am avut altele deceptii în viața spunea el către înimă, și își închipuie că adevăr a avut. Asta e ultima. Un om cu capacitatea mea, un om care...

Intr-o zi directorul întreprinderii a fost schimbat. Cadrele au reușit oarecum aduși de ei. Si l-au scos. Nici munca lui nu era satisfăcătoare. Se mărginea să fie de acord cu celălalt referent, nu rostea niciodată un cuvînt înaintea lor și nu făcea un raport înaintea de a citi alte două.

— Am avut altele deceptii în viața spunea el către înimă, și își închipuie că adevăr a avut. Asta e ultima. Un om cu capacitatea mea, un om care...

In loc să profite de faptul că mă au între ei! Dar nu, nu le trebuie! Ji umbream. Azi, mon cher, e mai bine să fi neprecizat, te cred mai curînd frust și onest sau se preface că te cred, din invidie pe cei cu experiență și cultură. E curios că în ziua...

— Am avut altele deceptii în viața spunea el către înimă, și își închipuie că adevăr a avut. Asta e ultima. Un om cu capacitatea mea, un om care...

Lucia Demetrius

Programul antisocialist al lui Hu Fîn

(Urmare din pag. 1-a)

revoluționară și mai ales intelectuală, care dorește să slujească poporul din toată inima? Nu am avut plină astăzi prilejul să ne lovim de un program politic burghez alt de consecvent, îndreptat împotriva...

În primul rînd, Hu Fîn este împotriva însușirii de către scriitorii și concepției comuniste despre lume și viață. Totodată el afirmă că există, chipurile, oameni care eșușă ca scriitorii trebuie să poase o concepție comunistă, care ar fi o concepție „apriorică”, „desăvîrșită”, „ireproșabilă” și că numai posedind o asemenea concepție se pot scrie cărți. Dar cine și cînd a susținut așa ceva? Nimeni, niciodată. Hu Fîn nascocete cu bună știință asemenea afirmații numai pentru a sugera ideea că scriitorii n-are nevoie să studieze marxism-leninismul. La deschiderea...

primii sesiuni a Adunării reprezentanților populari ai Chinei întregi, președintele Mao Tze-dun s-a adresat poporului din toată țara cu aceste cuvinte: „Baza teoretică a ideologiei noastre este marxism-leninismul”. Cum poate un activist al literaturii și artei, care de fapt trebuie să fie un ideolog, să nu-și însușească marxism-leninismul? Toată lumea este de acord că fiecare scriitor progresist, „inginer al sufletului omeneș” și mai ales un scriitor al realismului socialist, fie că este, fie că nu este membru de partid, trebuie să mobilizeze prin opera sa poporul și tineretul pentru a lua parte la revoluția socialistă și la construcția socialistă. Cine altul, dacă nu scriitorul, care a primit o sarcină atât de serioasă, trebuie în primul rînd să învețe marxism-leninism, să dobîndească o concepție înaintată, comunistă, despre lume și viață? Dutoarea lui Hu Fîn, nici inginerii, nici oamenii de știință, nici pedagogii, nici muncitorii din instituțiile de stat, nici muncitorii din sectorul ideologic, nici intelectualii, n-au de ce să învețe marxism-leninismul. Dar și în societatea sovietică, care a apărut acum aproape patruzeci de ani și care a nimicit clasele antagonice, se subliniază importanța însușirii concepției comuniste despre lume și viață și a studiului marxism-leninismului. De ce n-ar trebui să ducem agitație pentru studierea la noi a marxism-leninismului, în societatea noastră, unde nu e nimic în cale burzheză, iar stilul mi-burzhez n-este izbeștă din toate părțile ca un ocean uriaș, cînd rădăcinile ideologice neproletare sînt încă atât de puternice în conștiințele oamenilor? Evident, noi pornim de la principalul liberului consimțămînt, chemîndu-l pe activistii din domeniul literaturii și artei, pe oamenii de știință, să studieze marxism-leninismul și să scrie totodată de necesitate studii marxism-leninismului stîrnă legate de activitatea lor creatoare, din domeniul lor specific, pe care el însuși și l-au ales. Activiștii literaturii și artei, oamenii de știință pot merge la marxism, mergînd fiecare pe un drum propriu. Totuși, numai studiind teoria marxism-leninismului, scriitorii și oamenii de știință vor putea să se înarmeze ideologic și să obțină succese în creația sau în studiul lor, fără să facă greșeli, sau făcînd cît mai puține.

Studierea și propagarea marilor idei ale marxism-leninismului trebuie să devină o datorie de onoare a fiecărui muncitor din sectorul ideologic. Fiecare dram de cunoștințe din domeniul marxismului epocă este energie noastră revoluționară. Hu Fîn afirmă că această învățătură marxist-leninistă, plină de pastune și înfăcișare, este „rece”!

Este împede că Hu Fîn, ridicîndu-se împotriva însușirii de către scriitorii a concepției comuniste despre lume și viață, caută să smulgă din mîinile noastre această armă ideologică, care este marxism-leninismul.

În al doilea rînd, Hu Fîn este împotriva legăturii scriitorilor cu muncitorii, țărani și soldații, fiind în realitate împotriva literaturii și artei puse în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților.

El se împotrivesc ca scriitorii să pătrundă adînc în viața muncitorilor, țăranilor și soldaților și să cunoască bine, afirmînd că „adevărata viață este numai viața muncitorilor, țăranilor și soldaților”. Dar cine și cînd a spus asemenea cuvinte? Nimeni n-a spus așa ceva, niciodată. Ele sînt escotele de Hu Fîn. În adevăr, viața de fiecare zi este o viață adevărată, dar nimeni nu poate nega că există o deosebire între viața de fiecare zi a muncitorului, a țăranului, viața de fiecare zi a exploatatorului și existența scriitorului. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este interesant de subliniat faptul că poezia progresistă franceză de azi a înrolat sub steagul ei scriitorii ce aparțin unor generații deosebite. Intelectualii comunisti au izbutit în anii din urmă să anexeze în mișcarea pentru pace și independență națională

scrie Charles Dobzynski.

In măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său, cu alte cuvinte, dacă procedează conform tezei absurde, pe care o apără Hu Fîn, potrivit căreia „punctul de plecare nu se află în afară, ci sub picioarele tale” și scrie astfel numai despre viața lui de fiecare zi, — atunci ce valoare pot avea operele lui pentru popor? Va putea scriitorul să oglindească viața și lupta muncitorilor, a țăranilor și soldaților, să generalizeze artistic faptele lor eroice, să creeze imagini tipice, să-l educe în felul acesta pe muncitori, pe țărani și pe soldați, fără să-l cunoască bine și fără să pătrundă în viața lor, fără să aibă o legătură strînsă cu ei? Cine trebuie să pătrundă în viața masei, dacă nu scriitorul, al cărui zbor de creație trebuie să pornească din adîncul vieții populare? Dacă nu va face aceasta, rezultatul va fi întotdeauna același. Pentru scriitorii rezultativă și ei nu vor și ei nu vor fi în stare să înțeleagă adînc masele, nu vor avea capacitatea să redea însușirile lor creatoare și se vor transforma în fabricanți de creații șablo-narde și abstracte, rupte de viață și de politică, sau în scriitori burzhezi de tip nou, care trăiesc la „răscruce” în „tîrnul de fildeș”, iar lucrătorii din instituțiile de stat și activiștii revoluționari se vor transforma inevitabil în burocrati, rupte de realitate și de masele populare.

Este clar că ridicîndu-se împotriva pătrunderii scriitorilor în straturile celei mai adînci ale vieții muncitorilor, țăranilor și soldaților, Hu Fîn încearcă să rupă legătura organică între scriitorii revoluționari, activiștii revoluționi și muncitorii, țăranii și soldații. Încercarea să lichideze punerea literaturii, artei și a altor domenii ale muncii noastre în slujba muncitorilor, țăranilor și soldaților. În al treilea rînd, Hu Fîn este împotriva restructurării ideologice a scriitorilor.

În măsura în care Hu Fîn este împotriva faptului ca scriitorii să-și însușească concepția comunistă despre lume și viață, el este în aceeași măsură împotriva restructurării ideologice, deoarece aceasta presupune cunoașterea și înțelegerea adevărată a vieții populare și a condițiilor de viață și de muncă ale muncitorilor, țăranilor și soldaților. Dacă scriitorul nu cunoaște bine sau nu oglindește lupta și viața (obișnuită sau alta) maselor de muncitori, țărani și soldați, dacă nu oglindește în opera lui viața lor individuală în lăștărea unitară, organică, a vieții sociale, ci își concentrează atenția asupra vieții sale individuale de fiecare zi; dacă scriitorul își limitează cîmpul de vedere numai la cabinetul său

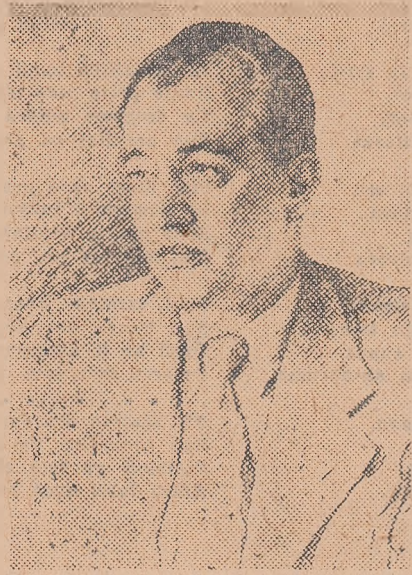

ALEKSANDR KORNEICIUK

- Scriitorul combatant -

Marea forță a literaturii sovietice stă în zugrăvirea adevăratului vieții, de pe pozițiile unor concepții înaintate despre lume...

Diversitatea operei lui Korneiciuk ne arată diversitatea talentului său întru găsirea mijloacelor de a fi prezent continuu pe această arenă a revoluției...

Nici una din lucrările sale nu se abate de la aceste comandamente ale adevăratei arte. Dar când vorbim despre opera lui Aleksandr Korneiciuk, ne vine în minte una dintre cele mai pasionante din piesele sale...

Aceasta se cheamă a fi în slujba patriei, a fi purtătorul unor idei scumpe, din viață artistică acestora, pentru triumful omului...

Sărbătorirea lui M. A. Șolohov la Moscova

La 24 mai, în sala de concerte „Ceikovski” din Moscova a avut loc o reuniune festivă consacrată celei de a 50-a aniversări a nașterii lui Mihail Șolohov...

Reuniunea a fost deschisă de Aleksandr Surkov, secretar al conducerii Uniunii Scriitorilor Sovietici...

Potrivit datelor furnizate de Palatul Unional al cărții, începând din anul 1925 și până în prezent în U.R.S.S. au apărut 421 de ediții ale operelor lui Șolohov...

Independență însă de raritatea întâlnirii, între prozatori, recentă pleră a secției de proză trebuie prezentată ca un succes...

Șolohov a fost salutat cu căldură de către oameni de literă, precum și de reprezentanți ai organizațiilor obștești, redacțiilor ziarelor și revistelor...

La reuniune au luat cuvântul scriitorul Leonid Leonov, Nikolai Mihailov, ministrul Culturii al U.R.S.S., acad. Viktor Vinogradov, P. Satiukov...

Cei prezenți au îndrăginit cu aplauze furtunoase cuvintele sărbătoritului...

O discuție rodnică

Discuția despre „Eroul înaintat al zilelor noastre”, organizată recent de comisia de proză, a fost una dintre cele mai pline de învățăminte și mai rodnice din discuțiile de până acum...

De bună seamă că referatul s-ar fi îmbogățit — așa cum s-a menționat de altfel în cursul discuțiilor — dacă, analizând eroul pozitivist al literaturii noastre noi...

Este foarte bine că a reieșit din aproape toate lucrările de cuvânt. Sublimând forța personajului Ilie Barbu din năvălirea lui Marin Preda...

Referatul s-a oprit asupra semnificației unor eroi ca Ilie Barbu, Anton Filip, Adam Jora etc., argumentând rezoluția autorilor și reliefând că noi și procedee originale de creație...

Remus Luca și H. Zinec au adus unele exemple concrete de îmbogățiri din viața oamenilor noștri înaintea ochilor...

Același lucru l-a discutat și M. Gafița. Mihail Novikov a insistat mai ales asupra caracterului cu totul nou, diferit de alte epoci, al eroismului vremii noastre...

Poetul Mihail Beniuc, secretar al Uniunii scriitorilor, s-a oprit îndelung asupra necesității participării active, pasionate, a scriitorilor la frământările și aspirațiile oamenilor...

V. Em. Galan a făcut prețioase sugestii cu privire la îmbogățirea discuției de ansamblu despre eroul pozitiv și a chemat pe scriitorii la realizarea operelor clasice ale realismului nostru socialist...

Au mai luat cuvântul: Al. I. Stefănescu — care s-a referit la stadiul actual al lucrărilor de proză aflate în lucru — Șerban Nedelcu și A. G. Vaida...

În concluzie, a vorbit Petru Dumitriu, care a sintetizat problemele ridicate în discuție, în sensul sarcinii eroicului întregii lumi civilizate — eroului pozitiv și strălucite de „politică”...

Este de presupus că astfel de discuții rodnice — care se pot purta nu numai despre o problemă de creație, ci și cu mult folos și despre alte probleme — sunt organizate de comisia secției de proză...

În inimă, „De ce o femeie își părăsește bărbatul?” Îți va răspunde tot cititorul de comisiuri, deși are numai 10-12 ani...

Imotivarea acestor aberrații criminale în educația tinerii generații se găsește și oameni care să ridice protestul lor...

Cu cât „comisiurile” sunt mai pline de crime, cu atât ele sunt mai ciute, cu atât mai mari sunt veniturile editorilor și cu atât mai mult crește numărul crimelor în S.U.A.

Se pare însă că acest considerent a fost nesocotit, într-o anumită măsură, de către cei care au alcătuit repertoriul de producție al absolvenților institutului...

În nou, promoția anulului IV de studenți-actori și regizori al Institutului de teatru „L. Caragiale”, a apărut pe scenă în spectacolele de producție...

Periculosul

Cu prilejul morții lui Albert Einstein, una dintre cele mai proamăricane și mai jiloz-bonice publicații ale Occidentului — săptămânalul „Paris-Match” — era nevoită să scrie în necrologul savantului...

Adăugând această poziție detaliată de savantul de la universitatea din Princeton, expunea studenților opiniile sale despre arma atomică și despre război...

Este foarte bine că a reieșit din aproape toate lucrările de cuvânt. Sublimând forța personajului Ilie Barbu din năvălirea lui Marin Preda...

Referatul s-a oprit asupra semnificației unor eroi ca Ilie Barbu, Anton Filip, Adam Jora etc., argumentând rezoluția autorilor și reliefând că noi și procedee originale de creație...

Remus Luca și H. Zinec au adus unele exemple concrete de îmbogățiri din viața oamenilor noștri înaintea ochilor...

Același lucru l-a discutat și M. Gafița. Mihail Novikov a insistat mai ales asupra caracterului cu totul nou, diferit de alte epoci, al eroismului vremii noastre...

Poetul Mihail Beniuc, secretar al Uniunii scriitorilor, s-a oprit îndelung asupra necesității participării active, pasionate, a scriitorilor la frământările și aspirațiile oamenilor...

V. Em. Galan a făcut prețioase sugestii cu privire la îmbogățirea discuției de ansamblu despre eroul pozitiv și a chemat pe scriitorii la realizarea operelor clasice ale realismului nostru socialist...

Au mai luat cuvântul: Al. I. Stefănescu — care s-a referit la stadiul actual al lucrărilor de proză aflate în lucru — Șerban Nedelcu și A. G. Vaida...

În concluzie, a vorbit Petru Dumitriu, care a sintetizat problemele ridicate în discuție, în sensul sarcinii eroicului întregii lumi civilizate — eroului pozitiv și strălucite de „politică”...

Este de presupus că astfel de discuții rodnice — care se pot purta nu numai despre o problemă de creație, ci și cu mult folos și despre alte probleme — sunt organizate de comisia secției de proză...

În inimă, „De ce o femeie își părăsește bărbatul?” Îți va răspunde tot cititorul de comisiuri, deși are numai 10-12 ani...

Imotivarea acestor aberrații criminale în educația tinerii generații se găsește și oameni care să ridice protestul lor...

Cu cât „comisiurile” sunt mai pline de crime, cu atât ele sunt mai ciute, cu atât mai mari sunt veniturile editorilor și cu atât mai mult crește numărul crimelor în S.U.A.

Se pare însă că acest considerent a fost nesocotit, într-o anumită măsură, de către cei care au alcătuit repertoriul de producție al absolvenților institutului...

DIN VIAȚA CEROURILOR LITERARE

PETROȘANI

Intemeierea în inima Văii Jiului a unui cerc literar, care desfășoară o activitate susținută și izbutită se îndrumă spre creația celor cu înclinație pentru scris...

Cercul literar „Minceru” a luat ființă ca un cerc teatral pe lângă Teatrul de Stat din Petroșani, fiind apăsător de toți începătorii în ale scrisului...

În munca cercului au existat deficiențe în îndrumarea activității literare care a fost orientată spre probleme generale, membrii cercului nefiind săfuiți să se inspire din viața de zi cu zi...

Invățând din aceste scaderi, abia în ultima vreme biroul cercului a trecut la o muncă mai puțin orientată, privind atât tematica lucrărilor citite și activitatea membrilor...

BRĂILA

Cercul literar din Brăila poartă numele marelui poet revoluționar bulgar Hristo Botev...

La una din sesiunile de birou ale acestui cerc literar s-a discutat poezia tinărului poet I. Mustăța...

În ziua aceea biroul a avut numai atât de discutat. O sesiune scurtă, aproape formală. Acest lucru arată slaba lui activitate în general...

De asemenea lucrările realizate vor fi trimise la Editura tinerețului pentru almanahul tinerilor scriitori pe anul 1955.

PITEȘTI

Activitatea cercului literar „Orizonturi noi” din Pitești, reuniunile sale săptămânale, au atras oamenii de profesii și vârste diferite...

Moza în năvălirea „Prietenul meu” se ocupă de un tânăr muncitor care în anii democrației populare devine inginer...

Cele mai bune lucrări au fost trimise concursului regional de literatură.

De asemenea lucrările realizate vor fi trimise la Editura tinerețului pentru almanahul tinerilor scriitori pe anul 1955.

ZIUA COPILULUI ÎN S.U.A.

A1 Manifestație!... Stop! Desen de LERU

Discuție

O nouă publicație urmează să apară cu interes discuțiile literare care prilejuiesc — atunci când sînt susținute — schimburi fructuoase de idei...

O asemenea discuție s-a deschis de curând în coloanele revistei „Concomptanul” (care, de altfel — faptul trebuie salutat — acordă mai multă atenție, în ultimul număr, problemelor literare...

În centrul minier Petroșani mai funcționează încă un cerc literar, în cadrul ziarului local „Steagul roșu”, ceea ce

Întîlniri cu cititorii

Astăzi, joi 2 iunie, la ora 17,30, eocad. Camil Petrescu va avea întîlniri cu cititorii săi la Biblioteca noastră nr. 1 din cal. Victoriei...

Joi, 25 mai scriitorii Mihail Beniuc, Marcel Breașău, Dan Deșliu și Nicolae Tăutu s-au întîlnit cu cititorii lor din Ministerul Aflacerilor Interne.

În aceeași zi, Mihail Dragomir s-a întîlnit cu cititorii la căminul studențesc C.C.S.

Scriitorul Cicerone Theodorescu a avut în cursul săptămîinii trecute două întîlniri cu cititorii: la clubul „Ștefan Gheorghiu” din clădirea Griviței cu elevii de la școlile din cartier și la Școala de fete Nr. 3 din strada Expresului nr. 1.

Decorarea scriitorului Aleksandr Korneiciuk cu Ordinul Lenin

Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a decorat cu Ordinul Lenin pe Aleksandr Korneiciuk cu prilejul împlinirii a 50 de ani, pentru merite deosebite în domeniul dezvoltării literaturii sovietice și pentru intensă sa activitate pe tărîm social și politic.

Note și comentarii

În ancheta întreprinsă, a arătat că venitul lunar al unui scriitor din Germania occidentală este sub 200 mrci, cînd minimumul necesar existenței este de cel puțin 600 mrci.

Situația compozitorilor și a pictorilor este la fel cu cea a scriitorilor. Și ei trăiesc într-o neagră miserie.

Ancheta nu s-a făcut printre debutanți sau jâc-telanți, ci printre scriitorii cu renume, cunoscuți și peste granițele Germaniei.

Raportul făcut de către „Uniunea scriitorilor” din München se ocupă de cazul unui autor renumit, istoric și filozof, care în anuarul scriitorilor din Germania este înscris cu 16 opere de valoare...

Mizeria scriitorilor din Germania lui Adenauer

În „republica federală” a lui Adenauer, situația scriitorilor este tragică.

„Uniunea scriitorilor” din München a publicat un articol interesant semnat de prof. univ. Remus Rădulescu.

Revista publică în jurnalul de texturi un apel adresat scriitorilor, oamenilor de știință și cultură, prin care îi invită să ia cuvîntul la tribuna discuției.

Operativitate

Am avut prilejul acum vreo două zile să aflăm din cel mai recent jurnal de actualități al studioului „Alexandru Sahia” că în țara noastră s-a efectuat o reducere de prețuri.

Acum ne-am amintit de jurnalele despre sărbătorirea lui 1 Mai care nu se oferă mai an la 7 Noiembrie și despre jurnalele închinăte demonstrărilor din 7 Noiembrie care nu se înfățișau la 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

Ca o urmare firească a corințelor editorilor, în Germania occidentală au apărut o sumedenie de cărți „imitate” după de-

Repertoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Repetoriul ales în 1955 pentru producții im-pune, însă, câteva considerabil. Piesele alese pentru a fi jucate și puse în scenă de către studenții nu au ca singur menire aceea de a demonstra posibilitățile tinerilor artiști în momentul dat.

Rabat la crimă...

Cu cât „comisiurile” sunt mai pline de crime, cu atât ele sunt mai ciute, cu atât mai mari sunt veniturile editorilor și cu atât mai mult crește numărul crimelor în S.U.A.

Se pare însă că acest considerent a fost nesocotit, într-o anumită măsură, de către cei care au alcătuit repertoriul de producție al absolvenților institutului.

În nou, promoția anulului IV de studenți-actori și regizori al Institutului de teatru „L. Caragiale”, a apărut pe scenă în spectacolele de producție...

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

De asemenea, ne-am amintit de jurnalele consacrate sărbătoririi lui 1 Mai.

Întîlniri între scriitori și micii lor cititori

Cu prilejul Zilei internaționale a copilului Uniunii scriitorilor din R.P.R. a organizat o serie de întîlniri între scriitori și copii.

La Biblioteca nr. 19 poetul Mihail Beniuc a stat de vorbă și a citit versuri copiilor care l-au ascultat cu tot interesul și i-au pus o serie de întrebări...

Simbata 28 mai, la Casa scriitorilor, au avut loc versuri pentru copii, poezii Maria Banus, Marcel Breașău, Radu Bouraeanu, Nina Cassian, Mioara Cremene, Eugen Prunță, Ștefan Iureș, Alfred Sperber, Cicerone Theodorescu și Tiberiu Utau.

La 1 iunie, la Biblioteca copiilor, poeta Maria Banus a vorbit despre Ziua internațională a copilului, micilor cititori.

La Clubul sindicatului de artă și cinematografie, poeta Nina Cassian și Vladimir Colin s-au întîlnit cu copiii artiștilor din Capitală.

Acosta din urmă s-a întîlnit și cu pionierii și școlarii din raionul Tudor Vladimirescu în sala „Baruch Beres” cărora le-a citit basmul „Prințesa Adormită”.

Copiii muncitorilor de la Uzinele metalurgice „Mao Tze-tung” le-au citit versuri Nicolae Labiș și Sonia Larian.

Despre cartea sa „Furnicel”, Sergiu Mărian a vorbit copiilor, strîns la bibliotecă nr. 30, în Școlia Drăgășanu și Ștefan Utau au citit din lucrările lor copiilor la grădinița de copii nr. 4.

La Clubul fabricii „Filimon Străbu” s-au întîlnit cu micii cititori, Octav Pănuș-Iași, Mioara Cremene și Mihail Stoian.

Redactor-șef: Zaharia Stancu

Colegiul redacțional: Mihail Beniuc, Marcel Breașău, Eusebiu Camilar, Paul Georgescu, Alexandru Jar, Eugen Jubeleanu, George Macovecu (redactor-șef adjuncți), Ion Mihăileanu (redactor-șef adjuncți), Veronica Porumbacu (redactor-șef adjuncți), Cicerone Theodorescu, Ion Vitner.